

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **B. H. C.**, vietnamského státního příslušníka, bytem v P., J. 1193/31, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Dospělem, advokátem se sídlem v Praze 10, Moskevská 373/37, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, Náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 26. 1. 2015, č. j. MV-15169-3/SO-2014

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 12. 2013 o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 87k odstavce 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu). Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce nesplnil podmínku nepřetržitého dvouletého pobytu z důvodu rozdílných adres hlášeného pobytu rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle ustanovení § 15a odstavce 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když jeho syn se

zdržuje na jiné adrese než žalobce. Zároveň správní úřad nezjistil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Žalobce v podané žalobě namítl, že nesouhlasí ani se skutkovými, ani s právními závěry žalovaného, když napadené rozhodnutí především vychází z nesprávných skutkových závěrů, že žalobce byl dne 29. 3. 2011 Okresním soudem v Chomutově uznán vinným pro trestný čin zanedbání povinné výživy. Tato skutečnost podle názoru žalobce není pravdivá a o této skutečnosti není žádný důkaz v podobě pravomocného rozhodnutí příslušného soudu. Stejně tak není žádný podle názoru žalobce žádný důkaz o tom, že by neměl o svého syna zájem, že by neplatil výživné určené soudem, ale naopak syn žalobce i jeho babička potvrzují, že výživné je žalobcem placeno a jeho zájem o syna je skutečný. Těmito nesprávnými skutkovými závěry oba správní úřady porušily základní zásady činnosti správních úřadů podle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobce přísně dodržuje své povinnosti rodiče a respektuje rozhodnutí soudu o svěření nezletilého do výchovy prarodičů, což mu nemůže být přičítáno k tíži a újmě, když se jako otec podílí na synově výživě i výchově.

Žalobce namítl, že správní úřad musí postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a musí přitom dbát o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu. Tyto základní zásady činnosti správních úřadů žalovaný nerespektoval a porušil je, když argumentace správního úřadu o přerušení nepřetržitosti dvouletého pobytu po ukončení doby platnosti pobytu nemá oporu v zákoně. Faktický pobyt žalobce na území České republiky trval a trvá do dne podání žaloby, proto není bez významu ani ustanovení § 17a zákona o pobytu cizinců, podle něhož může cizinec pobývat na území státu přechodně i bez víza. Žalobce má za to, že žalovaný správní úřad v posuzované věci porušil právní předpisy, zejména Listinu základních práv a svobod a její článek 32 odstavec 4 o právu žalobce na péči o nezletilého syna a právo nezletilého syna na rodičovskou výchovu otce. Žalovaný nerespektoval povinnost rodičovské odpovědnosti podle ustanovení § 865 a následujících občanského zákoníku.

Žalovaný správní úřad ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že se i nadále ztotožňuje se skutkovými zjištěními i s právní kvalifikací popsány v předcházejících rozhodnutích správních úřadů obou stupňů. Žalovaný odmítá námitky, uvedené v žalobě jako nedůvodné a je přesvědčen o tom, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti cizince podle ustanovení § 87k odstavec 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a na soustředěný spisový materiál. Poukázal na to, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí správních úřadů jakkoli zpochybňovala.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 3. 6. 2013 ke správnímu úřadu žádost o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87h odstavec 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž uvedl, že splňuje podmínku dvouletého nepřetržitého přechodného pobytu na území a je nejméně jeden rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.

Žalobce ke své žádosti doložil rodný list ze dne 31. 3. 1998, z něhož bylo zjištěno, že je otcem nezletilého J. K., narozeného dne , státního občana České republiky. Správní úřad opatřil dále k důkazu sdělení Magistrátu města Chomutov ze dne 16. 3. 2013, ve kterém se uvádí, že nezletilý J. K. byl svěřen do společné výchovy manželů J. a Z. K., matce bylo stanoveno výživné ve výši 800,- Kč měsíčně a otci výživné ve výši 1.000,- Kč měsíčně. Nezletilý navštěvuje základní školu v Chomutově, matka žije v blízkosti syna, otec o syna zájem nejeví, s dítětem se nestýká a výživné neplatí. Rozsudkem Okresního soudu v Chomutově byl otec nezletilého dne 29. 3. 2011 uznán vinným pro trestní čin zanedbání povinné výživy, při posledním jednání a sociálním šetření, babička nezletilého uvedla, že otec výživné přislíbil.

Dne 6. 8. 2013 provedl správní úřad pobytovou kontrolu v místě hlášeného pobytu cizince, při níž žalobce nebyl zastížen, avšak zastíženy byly tři osoby vietnamské příslušnosti, které uvedly, že žalobce nikdo nezná a tento na uvedené adrese nebydlí. Paní N. T. T. H. uvedla, že žalobce se na uvedené adrese nezdržuje, údajně odcestoval do Vietnamu a do České republiky se již zřejmě nevrátí.

Na základě materiálu cizineckého informačního systému správní úřad zjistil, že žalobce na území České republiky pobýval na základě povolení k trvalému pobytu ode dne 25. 8. 1997, pobyt mu byl pravomocně ukončen dne 11. 8. 2011. Dále pobýval na základě výjezdních příkazů na území až do dne 19. 12. 2013, z čehož správní úřad uzavřel, že ode dne 11. 8. 2011 žalobce na území nepobývá na základě žádného pobytového oprávnění.

Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 12. 2013, č. j. OAM 12426-12/TP-12, byla žádost žalobce zamítnuta s tím, že sdělení žalobce ohledně jeho soužití s občanem České republiky je v rozporu se sdělením sociální péče v Chomutově, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení k povolení trvalého pobytu neznamená nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce, neboť o takových skutečnostech nebylo v průběhu celého řízení ničeho prokázáno.

Proti rozhodnutí správního úřadu prvního stupně podal žalobce dne 23. 12. 2013 včasné odvolání, které následně odůvodnil dne 15. 1. 2014 tvrzením, že po ukončení pobytu dne 11. 8. 2011 pobýval v České republice na základě výjezdních příkazů, když předtím opomněl trvalý pobyt prodloužit ještě před jeho uplynutím. K podanému odvolání žalobce doložil fotokopie složenek o placení výživného na nezletilého Jana Kodeše a vyjádření prarodičů svého syna s tím, že o syna pečuje a navštěvuje jej. Zároveň namítl, že mu nebyla před vydáním rozhodnutí dána možnost, aby se seznámil s podklady rozhodnutí a aby se k nim mohl vyjádřit, především vyvrátit nesprávná zjištění o neplnění vyživovací povinnosti.

Závěrem svého odvolání žalobce poukázal na to, že rozhodnutím správního prvního stupně bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, hrozí přetrhání svazků vztahu se synem, který je nemocný a kterému žalobce - jako jediný - poskytuje peníze na výživu podle rozhodnutí soudu. Ve Vietnamu byl žalobce naposledy před čtrnácti lety, nemá tam ani majetek, ani žádné vazby pracovní či sociální, s matkou a se sestrou ve Vietnamu žádné styky v současné době neudržuje. V České republice studoval, má zde přátelé a cítí se zde jako ve vlasti.

O podaném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, jímž bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce potvrzeno s odůvodněním, že žalobce je nepochybně přímým příbuzným občana Evropské unie, otcem

nezletilého J. K., státního příslušníka České republiky, avšak nelze jej považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, tak, jak jej vymezuje ustanovení § 15a odstavec 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť nežijí ve společné domácnosti. Žalobcem předložené doklady byly vyhodnoceny, tak, že podmínku podle ustanovení 15a zákona o pobytu cizinců odvolatel nesplňuje a nesplňuje ani podmínku nepřetržitého dvouletého pobytu na území České republiky.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu i rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval.

Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 87k odstavce 1 písm. g) zákona o pobytu, protože žalobce nesplnil podmínku nepřetržitého dvouletého pobytu z důvodu rozdílných adres hlášeného pobytu rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle ustanovení § 15a odstavec 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když jeho syn se zdržuje na jiné adrese než žalobce. Zároveň správní úřady nezjistily žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Podle ustanovení § 87k odstavce 1 písm. g/ zákona o pobytu ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody podle ustanovení § 87g nebo § 87h citovaného zákona.

Podle ustanovení § 87g zákona o pobytu 1) Ministerstvo vydá občanu Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu

- a) po pěti letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území,
- b) jestliže v době skončení zaměstnání, podnikání nebo jiné výdělečné činnosti dosáhl věku stanoveného pro vznik nároku na starobní důchod nebo pro vznik nároku na starobní důchod před dosažením důchodového věku a o tento důchod přiznávaný před dosažením důchodového věku požádal, pokud tuto činnost vykonával na území posledních dvanáct měsíců před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu a nepřetržitě na území pobývá po dobu nejméně tří let,
- c) jestliže skončil zaměstnání, podnikání nebo jinou výdělečnou činnost z důvodu vzniku invalidity třetího stupně a pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně dvou let; podmínka doby nepřetržitého pobytu na území neplatí, pokud občanu Evropské unie vznikl nárok na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně z důvodu pracovního úrazu nebo nemoci z povolání,
- d) jestliže je zaměstnán, podniká nebo provozuje jinou výdělečnou činnost na území jiného členského státu Evropské unie a zpravidla se každý den nebo alespoň jednou týdně vrací na území, pokud na území dříve nepřetržitě pobýval a současně zde byl zaměstnán, podnikal

nebo provozoval jinou výdělečnou činnost po dobu nejméně tří let, nebo

e) jde-li o občana Evropské unie mladšího osmnácti let, který byl svěřen do náhradní výchovy rozhodnutím příslušného orgánu.

Ministerstvo vydá občanu Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu, jestliže občan Evropské unie o vydání tohoto povolení žádá z humanitárních důvodů nebo z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele. Ministerstvo vydá občanu Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu, pokud je jeho pobyt na území v zájmu České republiky.

Podle ustanovení § 87h zákona o pobytu cizinců ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu

a) po pěti letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území,

b) po dvou letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně jeden rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území,

c) jestliže je pozůstalou osobou po státním občanu České republiky, který byl na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo

d) jestliže je pozůstalou osobou po občanu jiného členského státu Evropské unie, který na území pobýval za účelem výkonu zaměstnání, podnikání nebo jiné výdělečné činnosti, a

- ke dni úmrtí pobýval občan jiného členského státu Evropské unie na území nepřetržitě po dobu nejméně dvou let,

- k úmrtí občana jiného členského státu Evropské unie došlo v důsledku pracovního úrazu nebo nemoci z povolání, nebo

- pozbyl státní občanství České republiky v důsledku sňatku s tímto občanem jiného členského státu Evropské unie nebo nabytím jeho státního občanství.

Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu

a) pokud je jeho pobyt na území v zájmu České republiky, nebo

b) z humanitárních důvodů, zejména

- z důvodu péče o občana Evropské unie, který se z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám o sebe postarat, nebo

- žádá-li o vydání tohoto povolení jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území, je-li důvodem žádosti jejich společné soužití.

Podle ustanovení § 15a odstavec 1 písm. b/ zákona o pobytu se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího jedenadvaceti let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.

Žalobce v podané žalobě namítl, že nesouhlasí ani se skutkovými, ani s právními závěry žalovaného, když napadené rozhodnutí především vychází z nesprávných skutkových závěrů, že žalobce byl dne 29. 3. 2011 Okresním soudem v Chomutově uznán vinným pro trestný čin zanedbání povinné výživy.

Uvedená žalobní námitka není důvodná. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na straně 3 sice vyplývá, že správní úřad vycházel ze sdělení Magistrátu města Chomutov, odboru sociálních věcí, ve kterém bylo uvedeno, že nezletilý syn žalobce J. K. byl svěřen do společné výchovy prarodičů, že matce bylo stanoveno výživné ve výši 800,-Kč

měsíčně a otci ve výši 1.000,-Kč měsíčně a že otec o syna nejeví zájem, s dítětem se nestýká a výživné neplatí, přičemž měl být dne 29. 3. 2011 Okresním soudem v Chomutově uznán vinným pro trestný čin zanedbání povinné výživy, nicméně uvedené skutečnost nebyly skutečným důvodem, na základě něhož byla žádost žalobce zamítnuta. Na straně 6 a 7 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zcela jednoznačně, určitě a srozumitelně uvedeno, že žalobce je nepochybně přímým příbuzným občana EU jako otec nezletilého Jana Kodeše, nicméně jej nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu výše uvedeného ustanovení § 15a odstavce 1 písm. b/ zákona o pobytu, neboť nesplňuje podmínku společného soužití ve společné domácnosti. Proti tomuto skutkovému zjištění žalobce v podané žalobě ničeho nenamítal a v uvedeném skutkovém a právním závěru žalovaného správního úřadu soud neshledal ani věcnou nesprávnost, ani žalobcem namítané porušení základních zásad činnosti správních úřadů podle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť správní úřady obou stupňů vycházely ze skutkových zjištění, o nichž nebyly důvodné pochybnosti.

Žalobce dále v podané žalobě namítl, že správní úřad musí postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a musí přitom dbát o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu. Ani tyto základní zásady činnosti správních úřadů žalovaný nerespektoval a porušil je, když podle názoru žalobce argumentace správního úřadu o přerušení nepřetržitosti dvouletého pobytu po ukončení doby platnosti pobytu nemá oporu v zákoně. Faktický pobyt žalobce na území České republiky trval a trvá do dne podání žaloby, proto není bez významu ani ustanovení § 17a zákona o pobytu cizinců, podle něhož může cizinec pobývat na území státu přechodně i bez víza.

Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na stranách 4 a 5 a z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobce na území České republiky pobýval na základě povolení k trvalému pobytu ode dne 25. 8. 1997, přičemž tento pobyt mu byl pravomocně ukončen ke dni 11. 8. 2011. Žalobce sám v podané žalobě opakovaně uvádí, že dále pobýval na území České republiky na základě postupně vydávaných výjezdních příkazů až do dne 19. 12. 2013. Správní úřady obou stupňů ze zjištěného skutkového děje uzavřely, že ode dne 11. 8. 2011 žalobce na území nepobývá na základě žádného pobytového oprávnění.

Soud nepřisvědčil námitce žalobce o chybné interpretaci pojmu „nepřetržitý pobyt“, v souvislosti s nímž žalobce tvrdil, že jeho nepřetržitý pobyt na území České republiky trvá od srpna 1997 doposud (tzn. do dne podání žaloby). Nepřetržitý pobyt podle ustanovení § 68 odstavce 1 zákona o pobytu cizinců je třeba chápat jako oprávněnou fyzickou přítomnost cizince na území. Tomuto výkladu svědčí mimo jiné bod č. 6 preambule Směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, který uvádí, že pobyt cizince by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že se dotyčná osoba se v zemi usídlila. Je zřejmé, že důraz je kladen především na existenci úzkého vztahu mezi cizincem a státem, přičemž tento vztah může vzniknout jen v důsledku dlouhodobého a oprávněného pobytu cizince na území. Oprávněnost pobytu je zapotřebí rozumět takovou přítomností cizince na území, kterou zákon předvídá a dovoluje (například na základě vydaného platného povolení k pobytu). Nepřetržitost pobytu však může být za určitých podmínek zachována i v době faktické nepřítomnosti cizince. Ustanovení článku 4 odstavce 3 pododstavec 2 citované směrnice umožňuje členským státům, aby ve zvláštních nebo výjimečných případech dočasné povahy a v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy připustily, že delší období nepřítomnosti,

než jaké stanoví směrnice, nebude znamenat přerušení nezbytné pětileté doby pobytu. Jelikož nelze interpretovat jednotlivá ustanovení směrnice izolovaně, nýbrž je zapotřebí vykládat je v jejich vzájemné souvislosti, i za této situace (v době nepřítomnosti cizince, která však nezpůsobuje přerušení doby pobytu) musí být stále naplněna podmínka oprávněnosti – pobyt cizince na území musí být zákonem povolen.

V posuzované věci není sporu o tom, že žalobce podmínky pro udělení trvalého pobytu na území České republiky nesplnil v době vydání rozhodnutí. Jestliže se žalobce v podané žalobě vyznamenal proti určení doby, po kterou se nacházel v České republice bez platného pobytového oprávnění s tím, že zde pobýval oprávněně z titulu výjezdního příkazu, pak tuto námitku nelze považovat za opodstatněnou. Správní orgány obou stupňů správně vyšly z toho, že žalobce se vědomě zdržoval na území České republiky protiprávně, když ode dne 11. 8. 2011, kdy mu byl pravomocným rozhodnutím správního úřadu ukončen povolený pobyt, pobýval dále na území České republiky na základě postupně vydávaných výjezdních příkazů až do dne 19. 12. 2013. Právě tyto skutečnosti byly podstatné z hlediska určení doby, po kterou žalobce nesplnil podmínku oprávněnosti pobytu cizince na území státu. Odvolací orgán proto nepochybil, když konstatoval, že žalobce nesplnil základní podmínku pro vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 68 odstavce 1 zákona o pobytu cizinců, tzn. dobu pěti let nepřetržitého pobytu na území; svůj závěr přitom řádně a logicky odůvodnil tím, že dobu pobytu cizince na území státu na základě uděleného výjezdního příkazu nelze považovat za oprávněný pobyt ve smyslu ustanovení § 87g, ustanovení § 87h a ustanovení § 87k zákona o pobytu.

Nedůvodným shledal městský soud i soubor námitek žalobce, v nichž namítal, že žalovaný správní úřad v posuzované věci porušil právní předpisy, zejména Listinu základních práv a svobod a její článek 32 odstavec 4 o právu žalobce na péči o nezletilého syna a právo nezletilého syna na rodičovskou výchovu otce a že žalovaný nerespektoval povinnost rodičovské odpovědnosti podle ustanovení § 865 a následujících občanského zákoníku.

Soud považuje za potřebné v této souvislosti uvést, že zájmem státu je, aby jedno z nejvyšších pobytových povolení – povolení k trvalému či dlouhodobému pobytu – náleželo jen těm cizincům, kteří neporušují ani neohrožují veřejný pořádek na území státu, náležitě dbají dodržování všech povinností, které jim český právní řád ukládá a svá práva nevykonávají na úkor práv jiných osob či státu samotného. Soud se ztotožnil s názorem, že zjištěné skutkové okolnosti posuzované věci nebrání vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť ani toto rozhodnutí nevylučuje žalobce z realizace jeho výše zmíněných práv. Žalobce má jistě možnost realizovat tato práva na území státu za splnění podmínek, které zákon o pobytu cizinců upravuje pro případné další, nižší formy pobytového povolení. Nelze totiž připustit, aby si cizinec, který nesplnil zákonem stanovené podmínky pro získání povolení k trvalému pobytu, svůj další pobyt ve stejném režimu „vynucoval“ poukazem na zásah do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života za situace, kdy sám právní úpravu danou právním řádem nerespektoval a uskutečnil svůj úmysl ji obejít s cílem získání pobytového povolení. V takovém případě se nejedná o mechanické uplatňování právní normy, ale opačný výklad ustanovení zákona o pobytu cizinců by vedl fakticky ke zcela absurdnímu závěru, podle něhož by další chování žalobce na území státu, spočívající v nevycestování z České republiky ani na základě udělených výjezdních příkazů *a priori* znemožňovalo aplikaci ustanovení tohoto právního předpisu, podle nichž je správní úřad oprávněn žádosti žalobce o vydání pobytového povolení nevyhovět.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odstavec 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. prosince 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á
předsedkyně senátu